

af en international kontrol. Den tredje var en opfordring til alle stater om at afgøre deres stridigheder ved fredelige metoder og ikke anvende magt og en speciel anmodning til de fem stormagter om at afslutte en indbyrdes pagt til fredens bevarelse.

Storbritanniens udenrigsminister Bevin's tale var et kraftigt svar til Sovjetunionens udenrigsminister. Han imødegik alle de af denne mod vestmagterne fremsatte beskyldninger og bestred deres berettigelse. For Atlantpagtens vedkommende fremhævede han dens historiske betydning og det fællesskab, der bestod mellem Atlantmagterne, som havde sluttet sig sammen indenfor pagtens rammer. Angående forholdene i Kina

udtalte udenrigsministeren, at Storbritannien ikke ville blande sig i Kinas valg af regering, men Kina måtte overholde de det påhvilende internationale forpligtelser. Han nævnte endvidere Storbritanniens og De Forenede Staters levende interesse i at nå til et forbud mod atomvåben og opfordrede Sovjetunionen til at gå ind på det af plenarforsamlingen godkendte kontrolsystem. Han sluttede med at fremhæve det store arbejde, De Forenede Nationer havde udført, og de store mål, det altid måtte have for øje i sit arbejde.

Ingen af de nordiske landes delegationer deltog i generaldebatten.

V. Valg af medlemmer til sikkerhedsrådet.

Som efterfølgere for Argentina, Canada og Ukraine fra den 1. januar 1950 valgte forsamlingen den 20. oktober 1949 for en 2-årig periode Ecuador, Indien og Jugoslavien. Valget af sidstnævnte land imod østblokkens ønske blev kritiseret af Sovjetunionen, der havde ønsket Czekoslovakiet indvalgt som repræsentant for de østeuropæiske stater.

De andre tre ikke-faste medlemmer for 1950 er: Cuba, Norge og Ægypten. De faste medlemmer er: Amerikas Forenede Stater, Frankrig, Kina, Sovjetunionen og Storbritannien.

VI. Valg af medlemmer til det økonomiske og sociale råd.

Følgende 6 medlemmer afgik efter tur ved udgangen af 1949: Amerikas Forenede Stater, Hviderusland, Libanon, New Zealand, Tyrkiet og Venezuela. Valget af efterfølgere blev afgjort allerede ved første afstemning, idet følgende 6 stater fik det fornødne to trediedels flertal: Amerikas Forenede Stater,

Canada, Czekoslovakiet, Iran, Mexico og Pakistan.

Rådets medlemmer fra den 1. januar 1950 er iøvrigt følgende:

Australien, Belgien, Brasilien, Chile, Danmark, Frankrig, Indien, Kina, Peru, Polen, Sovjetunionen og Storbritannien.

VII. Valg af medlemmer til formynderskabsrådet.

Der skulle vælges 3 medlemmer til formynderskabsrådet, idet Irak og Mexico afgik efter tur ved udgangen af 1949 og Costa

Rica af økonomiske grunde havde trukket sig tilbage som medlem af rådet. Irak genvalgtes, og Argentina valgtes i stedet for